

14 set

**barcelona
gallery
weekend**

Celebrant l'art
a les galeries

9^a EDICIÓ
14 - 17 setembre 2023
The Collector is Present: 19 - 21 maig

ÍNDEX

1. BARCELONA GALLERY WEEKEND

2. PROGRAMA GENERAL

- 2.1 EXPOSICIONS A LES GALERIES
- 2.2 ACTIVITATS A LES GALERIES
- 2.3 COL·LABORACIONS AMB ALTRES ENTITATS

3. PROGRAMA PARAL·LEL: THE COLLECTOR IS PRESENT

4. PÚBLICS

- 4.1 PROGRAMA PÚBLIC
- 4.2 PROGRAMA PROFESSIONAL
- 4.3 PROGRAMA D'ADQUISICIONS

5. EQUIP I ENTITATS COL·LABORADORES

ANNEX

The Collector is Present: programa complet

1. BARCELONA GALLERY WEEKEND

Barcelona Gallery Weekend, esdeveniment anual promogut per l'associació de galeries [Art Barcelona](#), va celebrar la seva novena edició del 14 al 17 de setembre de 2023, amb la participació de **27 galeries d'art i més de 60 artistes nacionals i internacionals**.

Barcelona Gallery Weekend reuneix un **programa general d'exposicions en galeries d'art contemporani i modern de Barcelona, L'Hospitalet de Llobregat i Santa Margarida i els Monjos**. Paral·lelament, inclou programes específics dirigits a **diferents públics** i una completa **agenda d'activitats a les galeries i espais col·laboradors**.

A través d'una programació especial que inaugura cada any la temporada expositiva, Barcelona Gallery Weekend **realça la labor de les galeries com a promotores del patrimoni contemporani**, tant en la seva labor d'intermediàries entre la producció i el col·leccionisme d'art com en la seva aportació al teixit cultural de les últimes tendències i llenguatges artístics. A més, afavoreix el **treball coordinat de l'escena artística local per impulsar el mercat artístic**, estimulant la participació del públic general, col·leccionistes, professionals, representants d'institucions artístiques locals i estrangeres, i potencials nous compradors i compradores.

2.

PROGRAMA GENERAL

2.1

EXPOSICIONS EN LES GALERIES

27 galeries d'art contemporani i d'avantguarda que han mostrat el treball de més de 60 artistes nacionals i internacionals durant la 9ª edició.

Les propostes presentades per les galeries a la convocatòria oberta a finals de 2022 van estar avaluades per un comitè de professionals format pels membres de la junta directiva d'Art Barcelona.

3 Punts Galeria

Pol Ballonga, María Carbonell, Paola de Grenet, Lantomo, Gerard Mas, Kiko Miyares, Alejandro Monge, Jan Schuler, Lara Padilla (Sra. D), Penrider, Santiago Picatoste, Sandra Rojo, Samuel Salcedo, Ramon Surinyac

ADN Galeria

Bouchra Khalili, Abdelkader Benchamma

Ana Mas Projects

Berta Cáccamo, Patricia Dauder

àngels barcelona

Joan Fontcuberta

Artur Ramon Art

Yolanda Tabanera

Bombon Projects

Enric Farrés Duran

Chiquita Room

Teresa Estapé

Dilalica

Stella Rahola Matutes

ethall

Martín Vitaliti

Galería Alegría

Luis Bisbe de la Fuente & Alberto Peral García

Galeria Joan Prats

Lola Lasurt

Galeria Marc Domènech

Pic Adrian, Sergi Aguilar, Erwin Bechtold, Alfons Borell, Joaquim Chancho, Joan Claret, Xavier Escribà, Georges Noël, Joan Hernández Pijuan, Ana Peters, Enric Planasdurà, Miquel Rué, Teo Soriano, Antoni Tàpies, José Maria Sicília, Setxu Xirau Roig, Vicenç Viaplana

Galería Marlborough

Anna Bella Geiger

Galería Uxval Gochez

Antonio Ortega

House Of Chappaz

Fito Conesa

LAB36

Oscar Abraham Pabón

L21 Barcelona

Jaime Hayon

Mayoral

Jordi Alcaraz

NoguerasBlanchard

Anne-Lise Coste

Palmadotze

Ignasi Aballí

ProjecteSD

Patricia Dauder

RocioSantaCruz

Oriol Vilapuig

Sala Parés

Dis Berlin

Suburbia Contemporary

Mar Hernández

Taché Art Gallery

Joan Brossa, M.A. Campano, Tony Cragg, Michael Joo, Catherine Lee, Sean Scully, Bosco Sodi, Antoni Tàpies

Victor Lope Arte Contemporáneo

Cesc Abad

Zielinsky

Sandra Monterroso

Del que un diu / el que està així / només doble,
d'Alberto Peral García i Luis Bisbe de la Fuente. **Galería Alegría**, BGW2023

3 PUNTS GALERIA

Consell de Cent, 317,08007 Barcelona
3punts.com

EXPOSICIÓ COL·LECTIVA BEYOND TAGS

Durant tota l'evolució de l'ésser humà la catalogació de les persones ha estat sempre vigent. La societat necessita etiquetar-nos, posar-nos en un calaix concret per a poder fer estadístiques, per a classificar-nos, per a donar-nos drets o llevar-nos-els, i en última instància, per a controlar-nos. Però nosaltres mateixos, induïts des de la infància per aquesta necessitat de classificació, també ens etiquetem. Gènere, classe social, tendències polítiques, estat social, tendència sexual, gustos musicals, religió, aspecte físic, tribus...

Aquesta classificació o etiquetació ens porta a la necessitat de ser coherents amb el patró que ens hi ha, i ens hem adjudicat. Aquesta coherència comporta una espècie d'esclavitud que ens impedeix desenvolupar-nos personalment, canviar. Amb aquesta premissa, hem demanat a dotze artistes que participaran en l'exposició col·lectiva, que a través de les seves obres, i en diferents disciplines artístiques ens donin la seva visió i la seva opinió sobre aquest tema.

Aquesta llibertat que reivindicuem, també la hi oferim a aquests dotze artistes, donant-los plena llibertat per a, si així ho desitgen, s'escapin del tipus d'obra per la qual són identificats, o no, i així crear amb total llibertat les obres que seran el cos de l'exposició. Amb Pol Ballonga, María Carbonell, Paola de Grenet, Lantomo, Gerard Mas, Kiko Miyares, Alejandro Monge, Lara Padilla (Sra. D), Penrider, Sandra Rojo, Jan Schüler, Samuel Salcedo, Ramon Surinyac.

ADN GALERIA

Mallorca 205, 08008 Barcelona
adngaleria.com

BOUCHRA KHALILI, ABDELKADER BENCHAMMA FANNING THE SPARK OF HOPE IN THE PAST. STRUCTURES ET ÉCLATS

ADN Galeria participa al Barcelona Gallery Weekend amb una mirada retrospectiva sobre l'obra dels artistes Abdelkader Benchamma (Mazamet, França, 1975) i Bouchra Khalili (Casablanca, Marroc, 1975).

Pel que fa a Khalili, es proposa continuar la mirada retrospectiva a l'obra d'aquesta artista proposada a principis d'any a la seva exposició individual al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA). El re-corregut per l'obra de l'artista al MACBA va incloure obres produïdes entre el 2011 i el 2023. «Fanning the spark of hope in the past» reuneix ara una selecció de treballs realitzats entre el 2008 i el 2022, posant èmfasi en els coherents 20 anys de pràctica de Khalili.

Pel que fa a Abdelkader Benchama, presenta l'episodi titulat «Structures et éclats», que reuneix una sèrie de dibuixos que, atenent particularment a les seves primeres investigacions, ens permeten endinsar-nos en les permanències i transformacions de l'obra de l'artista.

ANA MAS PROJECTS

Isaac Peral 7, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
anamasprojects.com

BERTA CÁCCAMO, PATRICIA DAUDER TRIPLE RECORRIDO

«Triple recorrido», primera exposició de Berta Cáccamo (Vigo, 1963 - 2018) a Ana Mas Projects, suposa recuperar la memòria de l'artista des dels moments inicials de la seva carrera quan es trasllada a Barcelona per estudiar a l'escola de Belles Arts de Sant Jordi. El títol de l'exposició es refereix precisament a una de les seves obres més tempranes i emblemàtiques –Triple recorrido– realitzada tan bon punt va acabar els seus estudis de belles arts, i que anuncia plena maduresa del seu llenguatge artístic.

L'exposició està plantejada com un recorregut com per alguna de les fites de la seva trajectòria artística, a través de pintures i obres en paper representatius de les seves diverses configuracions estètiques.

L'exposició compta també amb la intervenció de l'artista Patricia Dauder, centrada en la idea "d'arxiu de la mirada", sensiblement comú en ambdues artistes. Dauder aportarà una sèrie d'imatges en projecció que dialogaran amb un repertori sistemàtic de papers realitzats per Berta Cáccamo a la dècada dels 2000s.

ÀNGELS BARCELONA

Pintor Fortuny 27, 08001 Barcelona
angelsbarcelona.com

JOAN FONTCUBERTA JARDINS DE POLS

El jardí és un lloc de reencontre amb la naturalesa. El jardí de pols és un lloc de reencontre amb la memòria. La pols remet al temps i a l'abandonament, a l'origen i a la fi: tot neix de la pols, tot és retornat a la pols. La pols és un mantell que desdibuixa la visió i esfuma la memòria. Amb «Élevage de poussière» (1920), Marcel Duchamp i Man Ray van obrir el camí per a fer de la pols substància poètica i conceptual.

En el nou projecte que presentem, Joan Fontcuberta (Barcelona, 1955) parteix de l'orgànic en trànsit de desaparèixer per acabar en l'artificial a punt de sorgir. Dos corpus d'imatges articulen aquests passeigs pel jardí de pols. En un, Fontcuberta exhuma documents fotogràfics malmesos que uns microorganismes han reduït a cultius de pols i floridura; a continuació, mitjançant un microscopi electrònic, "retrata" els microorganismes causants de la degradació. Les imatges que ara són pastura d'aquest dramàtic deteriorament eren originàriament majestuosos paisatges alpins capturats entre 1902 i 1904 pertanyents als arxius nacionals italians.

ARTUR RAMON ART

Bailen 19, 08010 Barcelona
arturamon.com

YOLANDA TABANERA SALÓ SALVATGE

«Saló salvatge» és la primera exposició individual de Yolanda Tabanera (Madrid, 1965) a Barcelona, ciutat amb la qual té una forta vinculació. La connexió catalana està relacionada amb el seu gust per la rauxa, l'embriaguesa ornamental del Modernisme i la seva amistat amb artistes com Evru/Zush. El vidre, present en gran part de les peces exposades, s'ha produït durant anys a la desapareguda Fàbrica La Verneda de Rubí, i fa palesa la seva vinculació artesanal amb un món obrer alquímic avui pràcticament inimaginable.

En aquesta exposició l'artista construeix imatges i objectes que es troben en un espai híbrid i metamòrfic entre l'organisme i l'ornament, i que culminen en una sèrie d'artefactes preciosistes d'una litúrgia personal. La seva intenció és mostrar la dicotomia entre allò fantàstic, primitiu, profund, surrealista, el somni, allò màgic, i l'alta cultura de saló. A Salón Salvaje la bellesa domèstica i domesticada es rebel·la, i deixa pas al desconegut.

BOMBON PROJECTS

Trafalgar, 53, local B, 08010, Barcelona
bombonprojects.com

ENRIC FARRÉS DURAN ENCARA NO

Bombon projects presenta «Encara no», una exposició individual d'Enric Farrés Duran (Barcelona, 1983) que pren forma a partir d'un estat de contradicció constant. La tensió entre diferents decisions és utilitzada per l'artista per abraçar la indecisió i fer-ne un espai des d'on treballar, repensar i desvetllar les estructures que conformen l'exposició així com les que conformen les obres mateixes. La manera de mirar i aproximar-se a les obres es posarà tant en joc com en dubte.

CHIQUITA ROOM

Villarroel 25, 08011 Barcelona
chiquitaroom.com

TERESA ESTAPÉ CHILDREN AND FOOLS

Segons el proverbi anglès que titula aquesta exposició, és en la infància i en l'alienació quan podem viure lliures de les exigències de productivitat. Amb aquesta mirada, Teresa Estapé (Barcelona, 1972) pretén retornarnos a un espai d'obertura per a qüestionar què significa "fer" a la societat contemporània occidental.

A partir d'un material tan fràgil com el talc (el mineral més tou a l'escala de Mohs), construeix un conjunt de joies hereves de la càrrega simbòlica pròpia de la joieria primitiva, que limiten la possibilitat d'acció i emfatitzen l'acte d'investidura i la portabilitat, obligant-nos a romandre en un estat d'indefinició preliminar que ja apuntava en el seu anterior treball Blandness.

D'altra banda, les obres bidimensionals prenen la potència directa dels materials dels quals estan fetes, per tal de provocar una tensió entre el deure i el voler i recuperar la possibilitat de deixar de crear identitat i "ser ningú".

DILALICA

Trafalgar 53, 08010 Barcelona
dilalica.com

STELLA RAHOLA MATUTES LA BIBLIOTECA

«La Biblioteca» és una instal·lació de més de 2000 peces de vidre col·locades al terra seguint un ordre morfològic i de mida. L'obra condensa l'inventari dels materials que l'artista utilitza: peces de descart de vidre borosilicat bufat procedents de tallers d'artesans. Així es genera al terra una catifa d'un material vulnerable, descartat i incomplet, que forma un teixit entre ciència i artesania, i que alhora convida a l'audiència a imaginar-se usos i funcions a les que aquests elements estaven destinats, entrant en un territori ficcional.

Al interior de la sala, dues obres juguen amb la translucidesa dels objectes a partir de la fotografia i la llum. D'una banda Athena dona ritme sonor i constant a la instal·lació, mitjançant un projectador de diapositives fetes a partir de fotografies d'estudi de les peces de vidre més espatllades de la col·lecció; imatges que es converteixen en dibuixos lluminosos de siluetes flotants. Al costat, dues caixes de llum mostren dos fotogrames que en aquest cas desvetllen els interiors més abstractes de dues de les peces, aquí entrem en un llenguatge que desvetlla l'interior del vidre, però també recorda a l'interior del cos humà, un fet reforçat tant per la seva similitud del format del material fotogràfic utilitzat amb el d'una radiografia.

ETHALL

Salvadors 24, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
ethall.net

MARTÍN VITALITI LA CAZA DEL ZORRO

La instal·lació «La caza del zorro» pren el curtmetratge «The Hunt Fox», de la sèrie «Silly Symphony» produïda per Walt Disney el 1931, i proposa una reflexió sobre els mecanismes utilitzats en els processos industrials del cinema d'animació d'aquell moment per crear la il·lusió del moviment. Es refereix, d'una banda, a la sincronització del so amb la imatge i, dins d'aquesta, a la relació entre la figura i el fons.

En els curtmetratges d'aquella època, els fons es realitzaven com a tires de dibuixos lineals, que es repetien en bucle com a estratègia d'estalvi de la producció en cadena. En la revisió exhaustiva d'aquest procés, Vitaliti (Buenos Aires, Argentina, 1978) descobreix l'error que propicia un nou trenat dels elements constitutius de la pel·lícula fins a proporcionar una lectura panòptica d'aquesta.

GALERÍA ALEGRÍA

Ronda de la vía 7, 08903 L'Hospitalet, Barcelona
galeriaalegria.es

ALBERTO PERAL GARCÍA & LUIS BISBE DE LA FUENTE DEL QUE UN DIU/ EL QUE ESTÀ AIXÍ / NOMÉS DOBLE

Tant les obres d'Alberto Peral (Santurce, 1966) com les de Luis Bisbe (Málaga, 1965) aborden l'espai expositiu com a part activa i integrant de l'exposició que cada vegada realitzen.

Dues maneres de fer i de mirar, dues pràctiques i dues concepcions pròximes i distants, entre si, es donen cita, s'aproximen, es troben, s'hibriden, es creuen i se separen, en aquest lloc i en aquest moment propicis. Dues maneres d'entendre's i desentendre's, de fer i desfer, concordances i discordances, que comparteixen i es reparteixen llocs, materials, girs, gestos i obstinacions.

Fet aquí, fet allí, posat aquí, posat allí, posat així, o aixà, cut and paste extraient i incrustant, penjant o suspent, emmarcant i desemmarcant, movent i deixant, corbes i rectes, buit i massís, trencant o polint, ocupant i desocupant voltant. Dins i fora, damunt sota, centrífug o centrípet, inspiració espiració, sòl i sostre, encesa i apagat, un i dos i tres, o més...

GALERIA JOAN PRATS

Balmes 54, 08007 Barcelona
galeriajoanprats.com

LOLA LASURT

COMISSARIAT PICTORIC I: ESTHER GUILLÉN, LES SEVES COETÀNIEAS I L'ESCUELA DE VALLECAS

El projecte de Lola Lasurt (Barcelona, 1983) vol reivindicar pràctiques artístiques abstractes que interressen a l'artista per mitjà de la seva pintura, tracta sobre pintar figurativament l'abstracció.

El projecte té dues parts amb les quals Lasurt s'aproxima pictòricament, primer, a l'Escuela de Vallecas (1920-39) i, després, a la ceràmica d'Esther Guillén. Aquesta artista ha realitzat una obra rellevant i poc coneguda des dels anys seixanta, caracteritzada per una abstracció basada en formes orgàniques que, segons Lasurt, sembla influïda per l'avantguarda artística prèvia a la Guerra Civil i tam-bé per pràctiques artístiques ceràmiques que es donen els últims anys de la dictadura i primers anys de la democràcia. Moltes d'aquestes pràctiques van estar influenciades per les classes que Angelina Alòs va impartir des dels anys trenta als vuitanta a l'Escola del Treball de Barcelona.

L'exposició presenta una selecció de ceràmiques d'Esther Guillén, junt als treballs de Lola Lasurt. Lasurt compon així un dispositiu expositiu que genera una genealogia de pràctiques mitjançant obres i elements formalment connectats.

GALERIA MARC DOMÈNECH

Passatge Mercader 12, 08008 Barcelona
galeriamarcdomenech.com

EXPOSICIÓ COL·LECTIVA CAMPS DE SILENCI

Des del «Quadrat negre» que Kazimir Malevich va pintar l'any 1915, l'ús del color va deixar de ser un mer complement principalment descriptiu per a convertir-se en el tema mateix de l'obra pictòrica. Aquesta emancipació, va acabar de desarticlar la preeminència que la representació objectiva de l'entorn havia gaudit al llarg de la història de l'art.

Des d'aquell moment, el color es convertí en el camp des del que desvetllar una experiència espiritual, o bé des del que facilitar-nos el trasllat a una altra dimensió o, fins i tot, des d'on emprendre una mena de transit silenciosos. L'exposició «Camps de silenci» vol posar de manifest la importància que la pintura monocroma ha tingut per a molts artistes, sobretot partir de la segona meitat del segle XX, i desvelar-ne les múltiples variants que ha adoptat. Allunyat dels tradicionals ordres cronològics, la mostra proposa un recorregut a partir d'una selecció de pintures realitzades per artistes del nostre entorn a partir dels anys 50 les quals aborden la pintura monocroma des d'una perspectiva més expressiva i reflexiva i no tan purista o concreta com la d'alguns dels seus homòlegs estrangers.

La mostra comptarà amb obres d'artistes com Sergi Aguilar, Pic Adrian, Erwin Bechtold, Alfons Borrell, Joaquim Chancho, Joan Claret, Xavier Escribà, Joan Hernández Pijuan, Georges Noël, Ana Peters, Enric Planasdurà, Miquel Rué, José Maria Sicília, Teo Soriano, Antoni Tàpies, Vicenç Viaplana, Setxu Xirau Roig.

GALERÍA MARLBOROUGH

Enric Granados 68, 08008 Barcelona
galeriamarlborough.com

ANNA BELLA GEIGER ANNA BELLA GEIGER I PEDRO GEIGER: CARTOGRAFIA AFECTIVA

Marlborough Barcelona presenta una exposició que versa sobre l'obra de l'artista Anna Bella Geiger (Río de Janeiro, Brasil, 1933) i el geògraf Pedro Pinchas Geiger revelant la seva relació a través d'una geografia humana, afectiva i crítica (a la manera de David Harvey i Milton Santos). Es tracta d'un recorregut que no sols permet apropar-se a l'obra dels dos sinó que també es concep com a manera d'explorar el vincle que els uneix.

L'espectador serà, per tant, testimoni de la conversa compartida entre ells, les trajectòries dels quals discorren en paral·lel des de 1955, a més de la construcció d'un diàleg sentimental constant i sempre nodrit. Aquesta exposició es desplegarà com a preàmbul de la que es realitzarà al setembre de 2024 en la nostra seu a Madrid.

GALERÍA UXVAL GOCHEZ

Sicília, 382, 08025 Barcelona
uxvalgochez.com

ANTONIO ORTEGA REGINALD & PERRIN, ÚLTIMES PINTURES D'ANTONIO ORTEGA

Quan vaig començar a pintar aquesta sèrie de quadres protagonitzats per un parell de pedres, ho vaig fer perquè no sabia què pintar o què es podria pintar. Es tracta, certament, d'un començament dissortat que no condueix a res significatiu. No obstant això, a mesura que passava el temps, vaig observar que aquestes no traïen la motivació destructiva que havia projectat, alhora que les imatges van començar a ensenyar-me que, en generalitzar un dilema personal, es resol.

La discreció del parell de pedres en un paisatge incert té la capacitat de mediar tot operant de manera positivament il·lusionista. Per mi aquests quadres són benvinguts per la seva equivalència a la indiferència, el descompromís i l'absència d'opinió. En altres paraules, per a estats de l'ésser i situacions que ens afecten i pels que ens agradaria trobar una expressió visual.

HOUSE OF CHAPPAZ

Ca l'Alegre de Dalt 55 baixos c, 08024 Barcelona
houseofchappaz.com

FITO CONESA VOCATIVO

El vocatiu s'utilitza per invocar, cridar o anomenar una persona o cosa personificada quan ens hi dirigim. Conesa (Cartagena, España, 1980) proposa una instal·lació de vídeo, composta per tres projeccions i una partitura, en què podem veure un músic, interpretant els pentagrames d'aquesta composició musical. A les tres pantalles observem el mateix protagonista però cadascuna de les escenes està gravada en diferents moments, en diferents setmanes.

D'aquesta manera, el músic entona exactament la mateixa partitura a cadascuna de les pantalles, però l'interval de temps que hi ha, fa que la interpretació objectiva passi a convertir-se en una escena de decisions personal i intransferible. A aquest fet, Fito hi suma un element més. En aquesta partitura, el pes de la interpretació recau totalment en els textos d'expressió que l'artista proposa al músic, textos que van més enllà del TEMPS, DINÀMICA, ACCENTUACIÓ I CARÀCTER, afegint una capa d'objectivitat inusual.

El músic ha de prendre decisions i interpretar aquestes anotacions. Tot i que s'enfrontarà a aquesta partitura 2 vegades més, l'interval de temps entre una interpretació i una altra, actuarà com a element dissuasori a l'hora d'interpretar el text d'expressió.

L21 BARCELONA

Isaac Peral 7, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
L21gallery.com

JAIME HAYON FORM FOLLOWS PAINTING

L'exposició individual de l'artista Jaime Hayon (Madrid, 1974) a L21 Barcelona podria definir-se com una experiència immersiva. En aquest passeig per l'univers creatiu d'Hayon, l'espectador pot anar descobrint diverses sales que han estat personalitzades per a acollir una gran varietat d'obres, colors i materials que conformen l'imaginari de l'artista. El cos de pintures i escultures funciona com un conjunt sense jerarquies, que apel·la al nostre sentit de la vista i del tacte per la diversitat de les textures. La galeria es transforma en un espai hayonesc perquè puguem connectar de manera directa amb la bellesa que ens envolta, descobrir figures d'un altre món i deixar-nos portar per la suavitat i elegància de les formes i colors.

Hayon es mou entre el disseny i l'art amb fluïdesa i sense prejudicis. La seva mirada és oberta, observadora. Els personatges que ens trobem en aquest recorregut també emanen aquestes qualitats: ens conviden a no jutjar-los, a observar la seva curiosa essència entre naturalesa, matèria i humanitat. Gerros amb cares, objectes-ocells o humans-ocells, aquests personatges híbrids i metamòrfics formen part d'un tot coherent que ens transporta més enllà de la raó. L'artista busca connectar el món imaginari amb el real, ja que els subjectes de les seves obres neixen justament d'aquesta barreja entre allò que observa a l'exterior i el que esdevé en la seva pròpia fantasia.

LAB 36

Trafalgar 36, 08010 Barcelona
lab36.org

OSCAR ABRAHAM PABÓN MATÈRIA SINCERA

L'exposició aborda la materialitat constructiva de la ciutat com a problema estètic i conceptual a la ciutat contemporània, una tradició heretada de la història de l'arquitectura i urbanisme modern vist des d'avui. La idea del blanc com a cerca de la puresa tant física com espiritual es contrasta amb el vermell de la terracota.

Prenent el maó d'argila com a material pobre i sincer es desenvolupa un cos de treball que estableix relacions amb l'art, la ciutat i la memòria. Amb això de fons, els murs blancs de la galeria es converteixen en part de la història que pretén mostrar el que oculten aquests murs. El maó es converteix en el fil conductor on els problemes i inquietuds de l'art i l'arquitectura es troben: L'adorn, la decoració, el buit, el racional i el barroc entren en un constant diàleg i tensions.

MAYORAL

Consell de Cent 286, 08007 Barcelona
galeriamayoral.com

JORDI ALCARAZ GNÒMON

El tema de l'exposició, i al voltant del qual giren totes les obres, és el mecanisme d'un rellotge de sol. Servint-se de materials ben diversos com el metacrilat, els miralls, la tinta o el ferro, l'artista trenca, des del propi gènere, els límits de la pintura i l'escultura. Pensa amb les mans tot allò que la raó no abasta.

Com en un exercici de desaparició, l'artista vol esdevenir invisible, com si totes les obres exposades s'esdevinguessin, per un estrany atzar, en un procés de creació espontània. L'obra de Jordi Alcaraz (Calella, 1963) és, tal com ens deia Bernat Puigdollers, el resultat d'una mirada lúcida i meravellada del món, que centra l'atenció en les coses subtils i imperceptibles.

NOGUERASBLANCHARD

Isaac Peral 7, 08902 L'Hospitalet de Llobregat, Barcelona
noguasblanchard.com

ANNE-LISE COSTE

EMOJI PEACE DOVE EMOJI RED HEART EMOJI BLUE BUTTERFLY

Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS
SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS Emoji SOS

PALMADOTZE

Masia Mas Pujó. 08730, Santa Margarida i Els Monjos, Barcelona
palmadotze.com

IGNASI ABALLÍ

LLEGIR IMATGES

L'exposició «Llegir imatges» proposa una reflexió sobre la relació entre imatges i texts, entre el que veiem i el que anomenem, un dels temes transversals en l'obra d'Ignasi Aballí (Barcelona, 1958).

Partint de la selecció d'imatges trobades a diferents diaris (objectes a partir dels qual l'artista ha fet diferents projectes), es mostren una sèrie de dinou pintures realitzades a partir de les mateixes. La metodologia de treball ha consistit en escanejar les imatges i, posteriorment, trobar el seu color mig (el color resultant de la barreja de tots ells), utilitzant una funció de Photoshop.

La imatge ha quedat reduïda a un sol color, o podríem dir, també, a un mateix píxel que es repeteix per tota la seva superfície. Aquest procés suposa la impossibilitat de veure la imatge tal com era, de manera que ja no la podem identificar, deixant així la seva interpretació i visualització completament oberta.

PROJECTESD

Ptge. de Mercader, 8, 08008, Barcelona
projectesd.com

PATRICIA DAUDER INTERIORS

La voluntat de veure més enllà del món visible circumdant condueix el treball de Patricia Dauder (Barcelona, 1973). L'artista intenta capturar allò que és extremadament difícil de retenir: el pas del temps, un moment fugaç, una trajectòria efímera, un espai remot o en transformació.

L'exposició «Interiors» combina obres de format escultòric amb obra sobre paper de diferents formats i qualitats. Com s'indica al títol, en aquesta nova presentació l'artista centra la mirada en la idea d'espai interior. Des d'una aproximació gairebé tàctil, es vol incidir en l'experiència i la percepció de l'espai interior a través del cos. Un espai conegut o recordat, un lloc que només pot ser aprehès a través de la idea de rastre, de residu o de memòria. A totes les obres de la mostra apareix la idea d'organicitat, d'indefinició, d'evocació que sol recórrer tot el treball de Dauder.

ROCIO SANTACRUZ

Gran Via de les Corts Catalanes 627, 08010 Barcelona
rociosantacruz.com

ORIO L VILAPUIG TEORIA DELS COSSOS

Sota el títol «Teoria dels cossos», pres del llibre homònim de Gabriel Ferrater, s'agrupen aquí els darrers treballs d'Oriol Vilapuig (Sabadell, 1964) per assajar-se i relligar-se al voltant de la idea de cos.

Situar el cos en el centre, però no per categoritzar-lo i fixar-lo, sinó per generar un moviment de digressió, una temptativa per pensar formes des d'on constituir-lo. Un conjunt d'imatges que, en les seves col·lisions i vibracions, també vol cohesionar-se com un cos significant, imatges, per altra part, que són acollides pels nostres cossos en les seves múltiples ressonàncies.

Travessar l'espai de la galeria com un passatge d'imatges que s'alcen obertes i on mirar significa també l'encontre amb un límit o una fractura, una obertura on els cossos prenen posició, sense conciliar el seu desajust. Una teoria que llisca pels cossos, per cercar formes de sentir, explorar llindars on els elements s'afecten i se sensibilitzen els uns amb els altres.

SALA PARÉS

Peritxol 5, 08002 Barcelona
salapares.com

DIS BERLIN LABERINTO DE SOLEDADES

Després de més d'una dècada sense exposar la seva obra a Barcelona, Dis Berlin (Ciria, Soria, 1959) torna a la Ciutat Comtal per presentar la seva primera exposició individual a la Sala Parés. La mostra ocuparà els espais 1 i 3 de la galeria on s'exhibiran els treballs més recents de la producció de l'artista. Seguint la línia conceptual de les darreres exposicions de Dis Berlin a Madrid, la mostra girarà al voltant del concepte de la recerca de nous misteris que prenen formes diverses configurant veritables enigmes pictòrics construïts per la contemplació.

Tots ells s'agrupen sota la tensió entre contraris, com l'absència-presència o la música-silenci. Aquesta lluita la genera i potencia mitjançant la combinació d'elements discordants i, com apunta Raúl Eguizábal sobre l'obra recent de Dis Berlin, és "una pugna entre allò sagrat i allò profà, entre allò celestial i allò tel·lúric, entre allò espiritual i allò sensual. Els objectes apareixen amb una plenitud gairebé voluptuosa, el fum dels volcans, els núvols i fins i tot les flors adquireixen carnositat i s'enfronten a les llums que semblen amagar una revelació o una promesa."

SUBURBIA CONTEMPORARY

València, 345, 08009, Barcelona
suburbiacontemporary.com

MAR HERNÁNDEZ UNIVERSALE

Solastalgia (del llatí solacium i l'arrel grega àlgia) expressa una "angoixa emocional o existencial causada pel canvi ambiental". Paul Bogard titula el seu llibre, Solastalgia, "una antologia de l'emoció en un món que desapareix". Una espècie de nostàlgia, l'emoció parla de pèrdua, però també de retenció -el que es manté, la qual cosa sobreviu- i, com a tal, no té per què entendre's de manera negativa o patològica.

És en aquesta manera i estat d'ànim més optimista en el qual cal considerar les intervencions en fotografies mitjançant dibuix de Mar Hernández (Madrid, 1984). En l'exposició titulada Universale, l'artista travessa instintivament les fronteres, obligant-nos a considerar l'impacte psíquic, físic i emocional de la destrucció, especialment la del que considerem "llar". El que li importa és el maó i el morter, i la petjada dins d'allò que genera un espai i un lloc personalitzats: una cadira, una taula, retrats, un bol, el sòl i la seva petjada humana, el silenci que s'aferra en una caiguda, alguna pèrdua, ja sigui privada o política...

TACHÉ ART GALLERY

Trafalgar 70 bajos, 8010 Barcelona
carlestache.com

EXPOSICIÓ COL·LECTIVA MEMÒRIA I

Taché Art Gallery presenta «Memòria I», una mostra en la qual figuraran artistes vinculats a la galeria al llarg d'aquests últims 37 anys: Antoni Tàpies, Bosco Sodi, Joan Brossa, Michael Joo, M.A. Campano, Tony Cragg i Catherine Lee. Taché Art Gallery representa una nova galeria amb un canvi generacional impulsat pels dos fills de Carles Taché -ara membre honorífic-, Pablo i Charlie Taché.

L'exposició dona un repàs a alguns dels molts artistes amb els quals es manté una vinculació personal i professional inaugurant la temporada de galeries de la ciutat de Barcelona, i afegeix a l'espai expositiu el magatzem que, com diria Joan Brossa, 'és un magatzem habitable' on es mostraran obres de la col·lecció privada de la família.

VICTOR LOPE ARTE CONTEMPORÁNEO

Aribau 75, 08036 Barcelona
victorlope.com

CESC ABAD HI HA UNA LLUM QUE NO S'APAGA MAI

L'evolució és una premissa que va lligada de manera intrínseca a la naturalesa humana, i com a tal l'evolució artística de Cesc Abad és una premissa inevitable.

La seva essència com a artista ha estat caracteritzada per la seva relació amb la natura però sobretot, per la relació de l'home amb aquesta, les seves accions i comportaments respecte a ella que tant estan canviant el medi ambient.

Després d'haver passat per unes sèries on les pintures estaven plenes de boscos, d'animals, d'històries humanes, on quedaven reflectides les passions, la guerra, la fe, l'enveja, l'amor i el sexe i on s'establia una relació directa entre l'espècie humana i l'animal, Cesc Abad (Barcelona, 1973) ens delecta ara amb una nova sèrie on les formes han quedat més depurades i ara la presència humana és la protagonista.

ZIELINSKY

Ptge. de Mercader, 10, 08008, Barcelona
zielinskyart.com

SANDRA MONTERROSO LA HERIDA, LA VENDA, LA CURA

Zielinsky presenta per al BGW *La herida, la venda, la cura*, una exposició de Sandra Monterroso (Ciudad de Guatemala, Guatemala, 1974). L'artista ha desenvolupat una pràctica artística en què s'esforça per restaurar la seva herència cultural i ancestral com a artista Maya.

La seva investigació pren consciència tant de la realitat política actual com de la història de les violències a Guatemala –racial, social i de gènere–, bé com de les estructures de poder heretades del colonialisme per, des d'un coneixement situat, “curar les ferides colonials per mitjà de l'art i dels rituals Maya i altres cultures”.

Per a la primera mostra individual a la galeria, Monterroso presentarà l'escultura *Expoliada No. 6*, la sèrie de pintures *La herida, la venda, la cura* i altres peces desenvolupades específicament per a l'exposició.

2.2. ACTIVITATS A LES GALERIES

Les galeries participants han organitzat **activitats** en els seus espais amb el fi d'aprofundir en aspectes tractats en les exposicions i atraure públics: **xerrades i diàlegs amb artistes i comissàries, presentacions de llibres i edicions d'artista, trobades i visites comentades** entre altres esdeveniments.

A més a més, Barcelona Gallery Weekend 2023 ha oferit a tots els públics visites guiades, itineraris recomanats per comissàries locals i visites específicament dissenyades per a famílies:

- **ARCO GalleryWalks**

Rutes guiades a les galeries participants, oferides al públic general gratuïtament gràcies a la col·laboració de la **Fundación ARCO**. Els 14 recorreguts han estat acompanyats per guies del context local, i en cada galeria van ser els i les galeristes i artistes els i les encarregades de donar a conèixer de primera mà les exposicions.

- **Visita a Palmadotze**

Visita comentada a *Llegir imatges* a càrrec de l'artista **Ignasi Aballí**, seguida d'una degustació de vins i productes de proximitat a la masia que allotja la galeria Palmadotze, a Santa Margarida i els Monjos.

- **Itineraris recomanats: Els Passejos de les comissàries**

Set comissàries del context local han proposat set itineraris de visita a les galeries de Barcelona Gallery Weekend 2023 desde les seves particulars mirades. Els textos resultants -en les pàgines 14-20 i disponibles durant BGW a través del web- configuren set formes diferents d'aproparse a les exposicions del progrma segons **Sara Catalán, Pilar Cruz, Mariella Franzoni, Sabel Galvador, Gabriel Virgilio Luciani, Zaida Trallero i Veronica Valentini**.

- **BGW FAMILIAR**

La comissària independent **Alexandra Laudo** va dissenyar i conduir quatre visites actives per a famílies amb nens i nenes en les galeries **RocioSanta-Cruz i Chiquita Room**. A partir de l'obra d'**Oriol Vilapuig i Teresa Estapé** respectivament, Alexandra va convidar els nens i nenes, així com les persones adultes que els van acompanyar, a reflexionar sobre el que veien a partir de preguntes, jocs i altres propostes.

A dalt: Conversa entre els artistes **Cristina Garrido, Enric Farrés Duran i Ignasi Aballí** a **Bombon Projects**; a baix, presentació de l'edició d'artista: Ciruelas, gorriones, pan dulce fruit de la col·laboració entre **Teresa Estapé** i el poeta **Mariano Zaro** a **Chiquita Room**.

A dalt, visita a *Emoji peace dove Emoji red heart Emoji blue butterfly* a càrrec de l'artista **Anne-Li-se Coste**, a **NoguerasBlanchard**; a baix, BGW Familiar, amb la comissària Alexandra Laudo: visita activa per a famílies a l'exposició *Teoria dels cossos* d'**Oriol Vilapuig** a **RocioSantaCruz**.

El passeig de la comissària Pilar Cruz

Consell de Cent i voltants

Mirar bonic

Us convido a mirar bonic i inestable. D'això es tracta en aquest passeig: de fugir de clixés, de cercar i de celebrar les lleres que s'han desbordat. De desactivar la funció d'autocompletat, que té poc a veure amb el desig propi i molt a veure amb el desig de l'algoritme de torn. Es tracta de treure el filtre de cerca per etiquetes i categories. I, en general, d'escombrar les entrades d'aquell Diccionari de llocs comuns, però ja no el de Flaubert, sinó el que ens toca en temps de ChatGPT.

La primera mirada és al cop d'escombra que dona **Lola Lasurt** a la descripció habitual del comissariat d'art. Des de la **Galeria Joan Prats**, l'artista exerceix un comissariat, però no sobre pintura sinó pintant, a partir de l'obra de la ceramista Esther Guillén. Lola pinta connectant-se a la ceràmica d'abstracció orgànica d'Esther, influïda per pràctiques artístiques d'avantguarda de dos moments políticament inestables i intensos a l'estat espanyol.

El segon cop d'escombra als llocs comuns és el de les artistes de l'exposició col·lectiva de la galeria **3 Punts**, que aporten la seva visió de l'etiquetatge extrem que exerceix la societat sobre cada individu, i com ens obliga/obliguem a exercir aquestes categories. Una tirania de les etiquetes promoguda per les economies del control i dels privilegis, per aspectes cognitius, o per mandra social.

A la galeria **Mayoral**, l'artista **Jordi Alcaraz** juga a desaparèixer com a autor (contradient el pes de la raó i el discurs) per pensar amb les mans i els materials. Col·loca les seves obres en un espai entre les disciplines de la pintura i l'escultura, creant obres que t'obliguen a mirar millor. A exercitar i crear el teu propi espai d'apropament a l'obra, desactivant els protocols amb què sols apropiat-te a l'obra d'art, marcats pel format i l'autoria.

I, finalment, **Oriol Vilapuig**, a **RocioSantaCruz**, es basa en imatges fragmentades del cos, al qual nega un discurs únic i una visió homogènia sobre com és representat i categoritzat. I, en un exercici d'apropiacionisme disciplinari, es planteja aquesta representació del cos en l'àmbit del que és visual des de la figura literària de la digressió (que introdueix la possibilitat d'obrir heterodòxies i desviaments en el camí de la lectura). En definitiva, en aquesta ruta haurem intentat recol·locar una mirada que il·lumina les zones movedisses de l'art. Una mirada bonica, que ens permeti exercitar el coneixement des dels pantans i no des dels edificis, profundament fonamentats sobre pedra, de la tradició cultural.

Foto: Maria Dias

El passeig de la comissària Mariella Franzoni

De l'Eixample a Gràcia

Sense cos i sense ossos

Éssers exsangües, sense cos ni ossos, així en deia el poeta llatí Ovidi. Les ombres són presències ambigües sense corporeïtat i, a la vegada, indiquen la presència d'entitats materials. En l'obscuritat es revela la seva essència, però és en contrast amb la llum que cobren vida, projectant formes a partir de cossos animats i inanimats. Desafien la tangibilitat i s'esvaeixen en la nit. Mostrant-se, s'oculten. Alhora, amb la seva immaterialitat elusiva, vel del que és corpori, es desplega en certa literatura i poesia com l'ànima encarnada en l'inframón: éssers fantasmals del pla espiritual, sovint solitaris i inquietos, que també saben desplaçar-se invisibles però perceptibles entre els vius. Convocades per aquests últims per art de màgia, les ombres apareixen com a figures mitològiques i ancestrals que habiten contes i creences de naturalesa mística i religiosa. Ja sigui com a figures espectrals intangibles, arquetips de l'inconscient o al·legories platòniques, les ombres ens sedueixen en una dansa eterna i captiven els nostres sentits en dualitats primordials: el tangible i l'intangible, presència i absència, icona i objecte, signe i significat, realitat i ficció, veritat i mentida, original i còpia, esdeveniment i possibilitats narratives.

En aquesta ruta pels carrers de Barcelona, amb la qual connectem quatre exposicions individuals molt diverses entre si, ens deixarem guiar per les nostres pròpies ombres. Com a guies virgilianes, sàvies i errants alhora, aquestes siluetes espectrals deixaran de narrar el nostre camí, per més aviat conduir-lo. Al mateix temps, en apropar-nos al treball dels quatre artistes, cercarem altres ombres: invocarem la presència de l'absent, intentarem tocar l'intangible, tractarem d'il·luminar l'obscur sense fer que s'esvaeixi, trobarem l'espectral sense fugir-ne (tot i que ens aclapari el temor).

La nostra primera trobada serà amb l'univers místic i introspectiu de **Yolanda Tabanera**, que presenta «Saló salvatge» a **Artur Ramon Art**, un projecte poblat per formes que emergeixen de processos i tècniques artesanals, i que atorga així vida simbòlica a materials com la ceràmica, l'espart i el vidre, fins al cuir i l'orfebreria.

De fantasmes de la memòria i espais abandonats ens parla el projecte «Universale» de **Mar Hernández** a **Suburbia Contemporary**: alhora que teixeix múltiples dimensions cronològiques, els seus dibuixos plantegen arquitectures espectrals que confonen records i imaginació.

L'artista conceptual **Antonio Ortega** ens sorprèn amb el seu «Reginald & Perrin, últimes pintures» a **Galeria Uxval Gochez**, en fer un gir radical cap a la pintura, suggerint que la ficció arquetípica del llenguatge pictòric pot convertir-se en un lloc de veritat, tant per a la filosofia com per a l'individu (i aquí evoquem el fantasma de Derrida).

Per la seva part, l'artista-curador **Fito Conesa** planteja un nou exercici lingüístic-narratiu i musical amb el seu projecte «Vocatiu» a **House of Chappaz**, on una videoinstal·lació multipantalla ens projecta en el punt d'inflexió del fluir del temps i de l'espai (el Punt Jobar), des del qual es despleguen, com a ombres, conseqüències diferents i paral·leles d'un mateix esdeveniment.

El passeig del comissari Sabel Gavaldon *El Passatge Mercader i altres passatges subterranis*

Chris Marker distingia dues maneres oposades de mirar el món: la del gran cinema clàssic de Hollywood i la del mestre rus Andrei Tarkovski. L'angle de càmera dominant en les pel·lícules de l'Oest seria un lleuger contrapicat. La figura de l'heroi s'imposa a un paisatge indòmit mentre contempla el cel inabastable. L'horitzó s'estén davant nostre sense límits aparents, com el somni americà. En les pel·lícules del cineasta rus, en canvi, la terra és la humil protagonista. L'ull de la càmera cartografia la superfície terrestre. S'enfonsa en el fang.

La mirada de **Patricia Dauder**, l'exposició de la qual visitarem a **ProjecteSD**, es correspondria amb aquesta segona modalitat. La seva obra arrela en una poètica del subterrani, en la mesura en que l'artista convida fongs, microorganismes i altres factors ambientals a intervenir en la seva creació. Aquí la paraula creació no equival a "treure alguna cosa del no-res", sinó que apunta a una relació de reciprocitat —una conversa— en què la mà de l'artista escolta els seus materials alhora que els dona forma. En un gest d'humilitat, Dauder obre el seu procés a una ecologia de relacions, la complexitat de la qual es resisteix a passar pel coll d'ampolla de la interpretació.

Foto: Belén de Benito

Aquesta perspectiva ecològica també és fonamental per a l'artista **Sandra Monterroso**, amb l'exposició a la galeria **Zielinsky**. Nascuda a Guatemala en plena guerra civil, Monterroso concep la seva pràctica com un art curatiu. Es tracta de reparar amb cura el teixit ontològic d'aquells mons indígenes que van ser suprimits per la modernitat colonial. Des de finals dels noranta, el seu treball pioner en el camp de la performance és testimoni d'aquesta història de violències que continua aguantant el present. En els seus tèxtils es re-signifiquen pigments com l'indi o la cotxinilla, els quals, amb la seva circulació com a productes colonials, haurien tingut un paper clau en el desenvolupament d'un nou ordre global.

Els blocs de color de Monterroso tenen el seu revers en la mostra col·lectiva que pot veure's a la galeria **Marc Domènech**. Aquesta recull un conjunt de pintures monocromes que abasta des de l'abstracció de postguerra fins al present. El monocrom sol entendre's com el gest modernista per excel·lència: un exercici d'esborrat que serviria de tabula rasa, en què es talla el nus gordià que unia la pintura a la representació per erigir un nou ordre estètic basat en l'autonomia de l'art. Tanmateix, n'hi ha prou amb una mirada atenta a la superfície d'aquestes teles per complicar aquesta narrativa hegemònica i convidar-nos a recórrer altres paisatges subterranis.

Les marques i inscripcions a les teles de Georges Noël, sense anar més lluny, recorden els grafitis capturats per Brassai als anys trenta. Brassai va organitzar la seva ingent col·lecció de fotografies en categories etnològiques inventades que retornaven a la urbs parisenca una pulsó etnogràfica pròpia dels arxius colonials. Hem de preguntar-nos en quina mesura l'art modern s'articula a partir de les trobades, les friccions i les zones de contacte amb l'Altre colonial —el seu revers fosc. Lluny de ser lineal, la història (també la de l'art) es teixiria a través d'aquests passatges enredats, sovint subterranis.

El passeig de la comissària Gabriel V. Luciani L'Hospitalet de Llobregat

Anècdota núm. 1: La pol·linització encreuada entre les abelles i les plantes és un miracle de la fusió que depèn essencialment de la casualitat i de la condició fortuïta. Una cosa semblant al que proposa Lynn Margulis en contraposició a la teoria de l'evolució de Charles Darwin: aquells que dominen l'art de col·laborar i de beneficiar-se mútuament tenen més possibilitats de sobreviure. **Alberto Peral i Luis Bisbe** coreografien una dansa asimètrica en un espai que té el mateix protagonisme que la seva obra. Col·laboren en molts sentits: amb ells mateixos com a artistes i amb l'espai, i creen una harmonia fortuïta que no es diferencia dels sistemes naturals que defineixen el nostre món. 1+1=3...

Anècdota núm. 2: L'altre dia a Los Angeles em van explicar una història sobre una dona que insistia que Donald Trump hauria de tornar a ser president dels Estats Units per provocar una revolució de cap a peus, un canvi radical i un desmantellament anàrquic de l'estructura sociopolítica del país. La revolució marxista proposa un patró similar i ho assoleix mitjançant propaganda política. De nou, som éssers visuals. **Anne-Lise Coste** segur que ho sap. Resumeix el poder de la propaganda i el seu vincle amb una possible col·lectivització de qüestions urgents, com ara el #MeToo, els drets de les persones LGBTIQ+ i el moviment Black Lives Matter.

Anècdota núm. 3: En una relació dialèctica calen dues persones per ballar un tango. L'harmonia no es pot assolir sense la participació de dos éssers emissors de notes, com a mínim. **Berta Cáccamo** participa, des d'una terra llunyana, en un diàleg amb **Patricia Dauder**, connectant un període específic de la fructífera carrera de Cáccamo amb l'obsessió de Dauder amb la mirada, un aspecte que comparteix amb Cáccamo.

Anècdota núm. 4: Fa uns mesos, un company de feina va comentar que, en realitat, en comptes de treballar, els humans volen jugar. Si tinguéssim un salari universal i enderroquéssim el capitalisme, podríem deixar de treballar segons el sentit neoliberal actual i dedicar temps al plaer, a descansar, a l'autocura, a les relacions interpersonals i a crear una societat que flueixi més amb la humanitat. **Jaime Hayon** proposa un món que podria reflectir molt bé com seria aquesta vida. On les entitats encaixen i es combinen. On la fantasia mana. On la flora i la fauna es fusionen.

Anècdota núm. 5: Apofènia: el fenomen d'establir connexions que són inexistents. Un bucle semiòtic, una tergiversació crònica. La posició i l'ordre, com ara què se situa en primer lloc, què va a continuació i en darrer lloc o què va després de què, influencien la nostra manera d'entendre el món que ens envolta. Com a éssers extraordinàriament visuals, som sensibles a nivell visual a trucs i il·lusions; contratemps i fallades diegètics que només se senten en el context d'una narrativa de circuit tancat. **Martín Vitaliti** aborda temes candents, com ara el consumisme i els missatges subliminars, en la seva provocadora obra. De quina manera les imatges en successió poden obligar el cervell a desitjar productes, estils de vida i dinàmiques als quals no tenim accés.

El passeig de la comissària Zaida Trallero Entre Sant Antoni i Ciutat Vella *Fragilitat, temps i misteri*

Havia de durar per sempre, però va anar així. Els objectes s'esvaeixen i, amb ells, els seus símbols, les seves històries i els seus atributs. Els carrers que recorrem ja no són els que eren, mostren signes d'una nova civilització que ho arrasa tot allà per on passa. Som al centre d'una ciutat que, com moltes altres, pateix les conseqüències de nous models globalitzats. Però no ens aturarem a contemplar els desperfectes. Al contrari, abordarem el recorregut, encara que sigui sobre el paper, de manera sincrònica.

Fragilitat, temps i misteri són conceptes que es despleguen en les tres propostes expositives, utilitzats per posar en qüestió discursos hegemònics o futurs incerts. Si bé la fragilitat és representada per materials com el talc o el paper, el temps s'aborda tant des d'una magnitud de caràcter físic com des de la seva mateixa existència. **Teresa Estapé**, artista que presenta «Children and Fools» a **Chiquita Room**, escull el talc (el material més tou en l'escala de Mohs de duresa) per dissenyar unes joies que en la seva aparença brutalista no semblen tan fràgils com són. La portabilitat de les peces impedeix un moviment còmode, pel pes i per la consistència fràgil. I és precisament aquí on resideix l'interès d'Estapé: a col·locar unes joies que t'aturen i que generen així una presa de consciència del propi cos, que s'ha d'estar quiet. En aquest parer, en aquesta improductivitat, radica la fragilitat del

nostre temps.

Igualment fràgils es tornen les fotografies que semblaven immortals i que **Joan Fontcuberta** exposa a «Jardins de pols», a **àngels barcelona**. L'artista recupera la idea d'iconografia com a «eina per fer una crítica a l'era actual de les imatges». En aquest cas, abordant-la des de l'analògic, però també des del digital. D'una banda, mostra fotografies corcades per microorganismes provocats pel pas del temps, l'efecte deglutori dels quals ha portat a la degradació o deformació de les imatges i de la memòria que retenien. D'una altra, mitjançant l'aplicació d'IA propicia l'aparició de formes vegetals inexistents però fotorrealistes. A partir del fet d'alimentar-se de milions d'imatges preexistents, la IA obté nous resultats. L'esdevenir tràgic de la imatge analògica i l'eufòria productiva de la IA ens situen davant d'un futur incert, en aquest cas sobretot «davant la naturalesa de la imatge, però també de la naturalesa natural», com assenyala l'artista.

D'aquesta manera, cert misteri envaeix les tres propostes, però és l'artista **Dis Berlin**, a **Sala París**, qui el transmet plàsticament. Amb motius que recorden una temporalitat retòrica, crea una estranya composició. I és des d'aquesta estranyesa, des d'enigmes pictòrics, que l'artista convida a la contemplació, a un estat desaccelerat, per recuperar el món i guanyar el temps.

El passeig de la comissària Veronica Valentini Trafalgar *Ficcions materials*

Com seria una ciutat sense totxos? Quina relació mantenen la ciència i l'artesanía? Qu(i)è habita un magatzem? La galeria com a espai de visibilitat o de performance de la imatge? Aquestes són algunes de les preguntes que ens desperten les exposicions de les galeries de Trafalgar. Entre investigacions materials, cultura dels objectes, confabulacions poètiques i herències familiars històriques, el recorregut convida a un viatge funcional i matèric passant per les entranyes de l'arquitectura, les actuacions de la indústria, un passat artístic memorable i jocs conceptuals.

A **LAB 36**, l'artista veneçolà **Oscar Abraham Pabón** centra la seva exposició a l'entorn del contrast pictòric del purisme estètic del blanc de la galeria i la materialitat constructiva del maó de la ciutat. Interior-exterior i viceversa. El maó, objecte fetitxe per a l'artista, es converteix en una superfície d'interpretació, partitura, escultura, pintura, obrint tants canals imaginatius com les pràctiques que dispara.

Stella Rahola Matutes desplega al terra de la galeria **Dilalica** una catifa de més de 2.000 peces de vidre, procedents de peces de rebuig dels tallers d'artesans que l'artista col·lecciona. Entre inventari d'objectes i biblioteca de sabers manuals, l'exposició es completa amb un joc d'imatges i llum en diàleg amb els vidres, que recorden tant l'interior d'un cos humà com l'interior del vidre.

Recentment instal·lada al carrer Trafalgar, **Taché Art Gallery** dona continuïtat a la Galeria Carles Taché històrica amb un nou projecte impulsat pels fills del fundador, Pablo i Charlie Taché. La galeria presenta la col·lecció privada de la família proposant un ampli recorregut temporal i de pràctiques que entrecreu l'expressionisme abstracte de **Miguel Àngel Campano** amb l'escultura geològica i urbana de **Tony Gragg**, l'abstracció geomètrica de **Sean Scully**, la materialitat espiritual d'**Antoni Tàpies**, els «Poemes objectes» de **Joan Brossa**, varietat de mitjans i tecnologies de **Michael Joo**, les pintures i escultures de **Bosco Sodi** i les fotografies de **Catherine Lee**.

A l'exposició «Encara no» de la galeria **Bombon Projects**, l'artista **Enric Farrés** realitza una instal·lació d'obres conceptuals, entre les quals una està composta de marcs i una altra de dards. Obres que, juntament amb un títol que suggereix quelcom a punt de succeir, ens conviden a (re)activar la imaginació i trobar en el component material la força formadora de les imatges.

El passeig de la comissària Sara Catalán

Al voltant d'Enric Granados

Moviment

«Aquest és un tema topològic, on ocupar espai és una forma imprecisa de parlar d'una imprecisió fonamental». Fred Moten.

«Un riu amb cabal constant no pot identificar-se mai, no pot ser mai idèntic a si mateix, perquè sempre s'està diferenciant. Només pot ser, paradoxalment, identificat com a sempre diferent». Neville Starling.

Aquest passeig és una invitació a desconstruir perspectives heretades: una obertura al pensament nòmada i relacional, al flux constant d'idees i concep-tes, al moviment, a l'intercanvi. El concebem com un homenatge al dret a l'opacitat i a convertir-nos, com defensa Fred Moten, en una nova versió de nosaltres mateixos amb cada estímul, cada experiència.

De manera rizomàtica, seguint el llegat de Deleuze i Guattari, aquesta ruta és una crida a «explorar les connexions entre diferents camps del coneixement i a pensar de manera no lineal i no jeràrquica».

D'exposició en exposició, d'obra en obra, sota la consciència de la nostra multiplicitat, «el dret a no ser un sol ésser», estàtic, definit, fix. Fluïm contínuament creant una cartografia de cada moment, moments que compartim i, tanmateix, no. Permeten que ens convertim en paisatge.

Seguint una versió antitètica a les teories que ens intenten definir, ens entenem com tots igualment incomplets, en un flux de transicions i aprenentatges.

Sent còmplices del traçat d'una cartografia afectiva entre **Anna Bella Geiger** i Pedro Pinchas Geiger, la galeria **Marlborough** serà una parada en què l'obra esdevindrà un diàleg que dibuixa els vincles afectius com a paisatge de la nostra història com a persones que es relacionen i comparteixen la presència de l'altre. La presència no performativa que succeeix en viure.

A **ADN, Bouchra Khalili** exposa els traços d'altres moviments en absència de les persones que els viuen. La violència sistèmica de diferents polítiques envers els moviments migratoris, les cicatrius que queden. Manifestant les transformacions que construeixen l'abans, durant i després de «cantonades» com poden ser les revolucions, les migracions, els ports o les tecnologies noves.

L'obra d'**Abdelkader Benchamma** existeix en un uni-vers més íntim, en referència a la nostra experiència de l'entorn, la nostra relació amb els objectes que ens envolten. De manera fenomenològica, observem les possibles disfuncions de la nostra relació amb objectes i persones, espais i atmosferes. Reflexionant com a grup d'individus separats sobre les transformacions que succeeixen en aquesta realitat mutable.

Arribant a **Victor Lope**, «Hi ha una llum que no s'apaga mai» de **Cesc Abad** ens porta a aprofundir en la nostra relació amb la natura. Sent-ne part i conduint-nos a la recerca de la veritat, si és que existeix. El dret a ser incomplets, l'absència d'integritat orgànica sense l'entorn natural i els altres.

2.3. COL·LABORACIONS AMB ALTRES ENTITATS

BGW col·labora cada edició amb altres projectes locals amb l'objectiu de crear sinergies i unir forces per enriquir conjuntament el teixit cultural i artístic de la ciutat. Durant BGW2023, destaquem:

- La revista **exibart.es** dedica el seu quart número en paper a BGW2023 recopilant una sèrie de textos, entrevistes, converses i jocs al voltant de l'esdeveniment i del concepte de ciutat. Exemplars disponibles en totes les galeries i [versió online aquí](#).
- **Site-Specific Conversation**, projecte editorial de les comissàries Beatriz Escudero i Zaida Trallero, ha publicat set converses entre galeristes i artistes participants a BGW2023. Prenent com a referència la novel·la de Patti Smith *Just Kids*, les entrevistes posen el focus en «créixer junts» i aprofundeixen en els inicis, la professionalització, la convivència amb les exigències del mercat de l'art o les dinàmiques col·laboratives, entre d'altres aspectes. A més a més, gràcies a la col·laboració de la Fundació "la Caixa", aquestes trobades es poden escoltar també en format pòdcast a través de la plataforma [CaixaForum+](#).
- L'**Escola Superior de Disseny (ESDi)** ha renovat el seu suport produint les bosses de benvinguda per a professionals de BGW2023. En el disseny ha participat l'alumnat de l'escola, sota la tutorització d'Asier Tapia i amb la col·laboració de l'artista Alberto Peral García -representat per Galeria Alegría-.
- **Erick Beltrán** -artista representat per Galeria Joan Prats-, amb el suport de **Fundació Sorigué i Lumbung Press**, va contribuir al programa professional a través de la realització d'una peça d'edició limitada amb que es va obsequiar els i les convidades.
- **Blueproject Foundation**, va presentar la mostra commemorativa del seu 10è aniversari, *Entre dos azules. Conmovidos*, en l'antic Espai Poblenou de Galeria Joan Prats, on també va anunciar la incorporació d'una peça de presentada per la galeria ethall a la seva col·lecció, com a participant en el Programa d'Adquisicions.

3. PROGRAMA PARAL·LEL: THE COLLECTOR IS PRESENT

Amb l'objectiu de contribuir a la dinamització de les galeries al llarg de tota la temporada, Barcelona Gallery Weekend ha presentat un nou programa paral·lel els dies 19 i 20 de maig centrat en el col·leccionisme (+ 21 a Palmadotze).

THE COLLECTOR IS PRESENT PRESENT és la nova cita primaveral a les galeries que posa el focus en la figura del i la col·leccionista a través de la seva participació directa en la programació de la galeria.

17 galeristes van convidar col·leccionistes a intervenir de diverses maneres l'espai expositiu. Fruit d'aquesta col·laboració galerista-col·leccionista, s'ha generat una agenda d'**exposicions, trobades, visites comentades, passejades i converses** a les galeries participants.

* Programa complet a l'annex del present document.

The Collector is Present ha servit, a més a més, de preàmbul i recordatori de l'habitual cita del setembre. La nit del 19 de maig va tenir lloc l'acte de presentació oficial del programa de Barcelona Gallery Weekend 2023, dirigit a la comunitat artística local, a la seu de CaixaForum.

Esquerra: passeig en conversa amb l'artista **Enric Farrés Duran** i el col·leccionista **Davison Pereira** fins a la galeria **Bombon Projects**; dreta: la col·leccionista **Berta Caldentey** presentant una selecció de peces de la seva col·lecció a la galeria **Palmadotze**. Un context per reflexionar juntes sobre el procés personal a l'hora de crear una col·lecció.

4.

PÚBLICS

4.1

PROGRAMA PÚBLIC

El programa públic es dirigeix a **tota la ciutadania de Barcelona i els seus voltants**, i inclou totes les exposicions del programa, així com les presentacions, xerrades, presentacions i altres activitats especials que s'hi realitzen a les galeries participants.

L'objectiu és donar a conèixer, mitjançant un esdeveniment festiu i ric d'iniciatives, l'existència d'una programació d'art permanent i contínua, oberta al públic de forma gratuïta tot l'any i estimular els valors culturals entre la ciutadania.

A més de les exposicions i activitats paral·leles, BGW2023 ha oferit -tal com s'explica en l'apartat 2.2- **rutes gratuïtes** en grups d'aforament limitat amb inscripció prèvia, així com **passejos a cura de comissàries** locals per a ser realitzats per compte propi (textos en les pàgines següents), i **activitats especialment dirigides a famílies** amb nens i nenes.

Visita a l'exposició *Fanning the Spark of Hope in the Past*, de **Bouchra Khalilli**, a **ADN Galeria**.

A dalt, visita a *Hi ha una llum que no s'apaga mai*, de **Cesc Abad**, a la galeria **Victor Lope Arte Contemporáneo**; a baix, xerrada entre **Andrea Soto Calderón** i l'artista **Oriol Vilapuig** al voltant de *Teoria dels cossos* a **RocioSantaCruz**.

4.2

PROGRAMA PROFESSIONAL

Dirigit a tots els agents actius del món de l'art per tal de generar beneficis, moviments i xarxes, el Programa Professional ofereix una completa agenda d'activitats exclusives, visites guiades i actes socials en què participen **col·leccionistes, art advisors, comissaris i comissàries, representants d'institucions, periodistes i crítics nacionals i internacionals**.

TROBADES PROFESSIONALS - JORNADA PREVIEW

Tres espais de trobada entre professionals de l'art locals i internacionals i col·leccionistes, reunits en petits grups al voltant de tres temes de debat proposats per l'organització (detalls en les pàgines següents).

VISITA AL MACBA: COL·LECCIÓ MACBA. PRELUDI. INTENCIÓ POÈTICA

Visita guiada per **Clàudia Segura** i **Patricia Sorroche**, comissàries de la mostra, amb les artistes: **Fito Conesa** (House Of Chappaz), **Anne-Lise Coste** (Nogueras-Blanchard) i **Teresa Estapé** (Chiquita Room), participants en l'exposició col·lectiva.

Esmorzar de benvinguda ofert per Cuatrecasas en el Convent dels Àngels del MACBA, el tret de sortida abans de la inauguració de les 27 exposicions; i còctel per a professionals amb la col·laboració de l'artista Erick Beltrán en la programació artística, amb el suport de la Fundació Sorigué.

ELS PASSEJOS DE LES COMISSÀRIES

Les comissàries **Sara Catalán, Pilar Cruz, Mariella Franzoni, Sabel Gavaldon, Gabriel Virgilio Luciani, Zaida Trallero i Verónica Valentini** van curar i acompanyar set passejos per les galeries participants. Els textos sobre cada itinerari es troben a les pàgines anteriors.

VISITA A LA FUNDACIÓ ANTONI VILA CASAS - ESPAIS VOLART

Fina Miralles: Des de més enllà del temps.

VISITA A L'ESTUDI DE L'ARTISTA IGNASI ABALLÍ

VISITA AL PAVELLÓ MIES VAN DER ROHE

Presentació de *Psicoarquitectura*, intervenció de l'artista **Oscar Abraham Pabón** (galeria LAB36) amb esmorzar cortesia de la Fundació Mies Van der Rohe.

AGENDA DE MUSEUS I CENTRES D'ART col·laboradors de Barcelona i L'Hospitalet.

PROGRAMA PROFESSIONAL

Trobades professionals. Jornada *preview*

Tres espais de trobada entre professionals de l'art locals i internacionals, reunits en petits grups i a porta tancada en tres galeries. Cada taula de discussió va girar entorn d'un tema proposat per l'organització, generant un espai d'inter-canvi de coneixements i de networking entre agents participants en el programa professional de BGW. Les galeries que van acollir les trobades van oferir un preview de les seves exposicions a continuació.

«Obertura institucional: tot està en joc» / ProjecteSD

Modera Claudia Segura, comissària d'exposicions i col·lecció al MACBA.

En quina mesura la institució artística pot ser un vector de compromís social i de creació de ciutat? Quant n'hi ha de cert en els processos participatius? La missió del museu pot ser la cohesió social? Això entra en conflicte amb la seva missió primera com a espai d'art?

Òbviament, un centre d'art no és un museu i els seus objectius poden diferir, i tampoc no respon a les mateixes necessitats ni resultats una institució d'una capital o d'una ciutat de perifèria, però certes constants compartides avalen la seva activitat. És a dir: impulsar la creació, producció i conservació d'art.

Les diverses crítiques institucionals al llarg dels darrers decennis han modelat la institució actual tal com l'entenem: diversa, oberta i social, afegint capes de pensament crític a les tasques essencials de la mateixa. En aquesta conversa discutirem les possibilitats, la coherència i els resultats d'aquest tipus de programes a la institució, i de com és capaç de crear ciutat i context a través de la producció d'exposicions i, sobretot, de la construcció d'una col·lecció.

Sandra Moros, conservadora d'art a l'[IVAM](#)

Gilad Reich, comissari de fotografia a l'[Israel Museum Jerusalem](#)

Inés Jover, directora al [CIMAM](#), International Committee for Museums and Collections of Modern Art

Sofia Lemos, comissària a [TBA21](#)

Jordi Ferreiro, artista i coordinador d'educació i mediació a [Manifesta15](#)

Private is the new public...? a la galeria Zielinsky. Foto: Andrea Rodríguez Novoa

«Entreteixint temps» / Galeria Marc Domènech.

Modera Juan de Nieves, comissari independent.

Com incorporar la producció artística d'un context donat als discursos i les narratives de les col·leccions institucionals actuals?

A més de les grans figures de l'art (siguin locals o no), en cada context es genera també una escena artística que realitza una pràctica d'avantguarda no necessàriament atenta als grans moviments de l'art, als discursos creats per les col·leccions públiques o a la literatura artística hegemònica. Es tracta d'artistes que, per diferents raons, van romandre en contextos menys porosos a les línies internacionals, i les línies de treball dels quals mereixen ser revisades actualment, establint connexions i/o diferències amb les avantguardes ortodoxes.

Al·ludirem en aquesta conversa a un marc històric que comprèn el període des de principis del segle XX fins als anys setanta, si bé l'interès és analitzar la qüestió més enllà de la perspectiva històrica.

Maria García Yelo, delegada d'Espanya i directora d'art impressionista i modern a [Christie's](#)

Manuel Cirauqui, director d'[EINA](#) i comissari

Ana Ara, cap de l'àrea artística de la [Fundació Miró](#)

Pep Duran, artista

«El privat es el nou públic?» / Zielinsky

Modera Carles Guerra, comissari independent.

La institució pública és percebuda avui dia majoritàriament com la capdavantera de la producció artística i de l'escriptura de la seva Història, truqueu-vos aquest centre d'art o museu, i amb més o menys implicació en la nova producció o en la compra d'obra existent.

Si bé històricament el mecenatge i les col·leccions privades han estat precursors en la perpetuació i la defensa de la producció artística, arquitectònica, musical, entre d'altres - passant en molts casos aquests "béns" privats a engrossir posteriorment l'acerv públic - als nostres dies, les línies de diàleg i cooperació entre allò públic i allò privat es perceben amb cert escepticisme, fins i tot rebuig. Moltes es pregunten si la crisi de la institució tant d'organi-grama com econòmica podria beneficiar-se d'una col·laboració privada més raonada i en què el col·leccionista privat tingués un rol específic, en la producció d'exposicions i en l'escriptura de col·leccions. D'altra banda, la institució seria garant del manteniment i mostra de certes obres que altrament romandrien a l'espai privat.

Pilar Ortega, col·leccionista privada

Álvaro López de Lamadrid, col·leccionista privat

Cristina López, directora de la [Fundació MACBA](#)

Natàlia Chocarro, assessora d'art de presidència a [Fundació Vila Casas](#)

Berta Caldentey, col·leccionista privada

4.3

PROGRAMA D'ADQUISICIONS

El Programa d'Adquisicions està dirigit a **fundacions i empreses privades que es comprometen a incorporar a les seves col·leccions obres d'entre les exposades a les galeries participants.**

Aquest programa contribueix a dinamitzar el mercat artístic de Barcelona i la seva àrea metropolitana i, per tant, la relació entre col·leccionisme i galeries, agents imprescindibles en la promoció dels i les artistes representades.

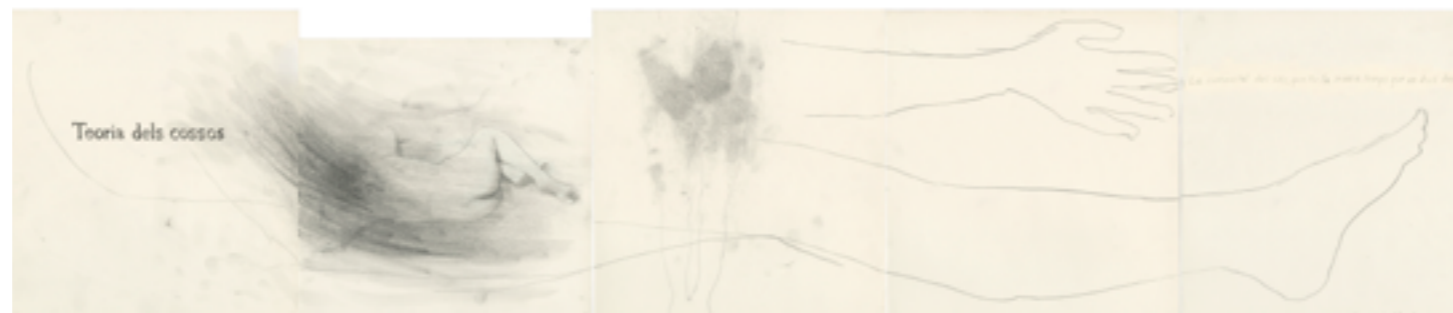
La 7ª edició del Programa d'Adquisicions (2023) ha comptat la implicació de la **Fundació Vila Casas**, institució sense ànim de lucre fundada per Antoni Vila Casas el 1986 per a promocionar l'art contemporani català, que va adquirir una peça de l'artista Oriol Vilapuig presentada per la galeria **RocioSantaCruz**.

En el context de l'acte de presentació de l'exposició commemorativa del seu desè aniversari, la **Blueproject Foundation** va anunciar la incorporació a la col·lecció d'un dibuix de **Sinéad Spelman**, representada per la galeria **ethall**. El principal objectiu de la fundació és oferir una mirada respectuosa i diversa de la creació artística contemporània internacional.

Sircle Collection, que té en Sir Victor un dels seus hotels més emblemàtics, un autèntic destí cultural en si mateix, ha adquirit un dels papers de l'artista **Berta Cáccamo** presentats per la galeria **Ana Mas Projects** durant BGW2023. L'hotel es presenta com un fidel reflex de l'esperit vibrant i creatiu de la ciutat, i compta amb una distingida col·lecció d'obres d'art d'artistes locals que decoren cada racó de l'establiment. El 31 d'octubre va acollir una xerrada amb el comissari de l'exposició de Cáccamo, **Juan de Nieves**, que va explicar l'obra de l'artista en una trobada oberta a tots els públics.

BLUEPROJECT FOUNDATION
ethall
Sinéad Spelman: *Sense títol*, 2023
Tinta sobre paper
50 × 35 cm

FUNDACIÓ VILA CASAS
RocioSantaCruz
Oriol Vilapuig: *Teoria dels cossos II*, 2017
Lapis i tinta sobre paper
30 × 148,5 cm

SIRCLE COLLECTION
Ana Mas Projects
Berta Cáccamo: *Sense títol*, 2012
Oli sobre paper
70 × 50 cm

5. EQUIP I COL·LABORACIONS

Codirecció i coordinació:

Mariña Álvarez Pino

Codirecció i Programa Professional:

Andrea Rodríguez Novoa

Assistent de comunicació i coordinació:

Alessa Alcántara

La Junta directiva d'Art Barcelona Associació de galeries ha exercit de comitè avaluador dels projectes presentats per les galeries a la convocatòria de Barcelona Gallery Weekend 2023:

President: Quico Peinado (àngels barcelona)

Vicepresidenta primera: Patrícia de Muga (Galeria Joan Prats)

Vicepresidenta segona: Ana Mas (Ana Mas Projects)

Secretari: Àlex Nogueras (NoguerasBlanchard)

Vocals:

Silvia Dauder (ProjecteSD)

Victor Lope (Victor Lope Arte Contemporáneo)

Joan Anton Maragall (Sala Parés)

Joana Roda (Bombon Projects)

Mercedes Ros (Galeria Marlborough)

Miguel Ángel Sánchez (ADN Galeria)

Guies rutes: Sandra Costa, Pilar Cruz, Jordi Garrido, Carla Gimeno, Anna Pahissa Deulofeu, Diana Rangel, Sofía Williamson.

Comissàries: Sara Catalán, Pilar Cruz, Mariella Franzoni, Sabel Gavaldón, Gabriel Virgilio Luciani, Zaida Trallero i Veronica Valentini.

Documentació fotogràfica: Eva Carasol

Documentació videogràfica: Paula G. Monar

Premsa: Teresa Vallbona

Xarxes socials: Nuria López Fernández

Disseny: B. B.

Barcelona Gallery Weekend és un projecte de l'associació Art Barcelona.

La 9ª edició ha comptat amb el suport de les següents entitats:

BARCELONA GALLERY WEEKEND 2023

barcelonagalleryweekend.com